

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/197/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212223973
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212223973.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Orange Slovensko, a.s., Lučenec, Bratislava, proti žalovanému: C. J., nar. X. S. XXXX, bytom K. E., N. XXX/ XX, o 952,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 28. februára 2013 č. k. 10C/17/2013-29 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti lehoty plnenia **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 585,79 eur s 9,25%-ným ročným úrokom z omeškania od 20. mája 2011 do zaplatenia a to do 3 dní, II. vo zvyšku žalobu zamietol, III. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť na svoj účet (súdu prvého stupňa, vo výroku inak žiadnym spôsobom neidentifikovaný) „z titulu súdneho poplatku“ 57 eur taktiež do 3 dní a IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania v sume 13,14 eur, i v tomto prípade do 3 dní.

Proti tomuto rozsudku len v časti lehoty plnenia podal včas odvolanie iba žalovaný, navrhujúc zmenu rozsudku v napadnutej časti povolením mu na zaplatenie výhody splátok po 100 eur mesačne a to prakticky s poukazom na nedostatok finančných prostriedkov, umožňujúcich mu zaplatenie celej sumy naraz, keďže sám má výdavky na nájomný byt, energie a 2 úvery, pri ktorých (a príjme cca 620 eur mesačne) mu na živobytie ostáva len okolo 260 eur mesačne.

Žalobkyňa navrhla odvolaniu vyhovieť za podmienky ustanovenia sankcie v podobe straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky, výšku splátok však ponechala na úvahu súdu.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania žalovaného, teda len vo výslovne napadnutej časti lehoty plnenia a to bez pojednávania, pretože tu takto nešlo o vec samu, ani o žiaden zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania i takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti treba považovať za správny.

Podľa § 160 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd môže určiť dlhšiu lehotu, resp. určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach,

ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Z práve citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad ide aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré je aj v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

V prejednávanej veci síce malo určitý význam, že žalovaný (majúci splniť povinnosť) nedisponuje preukázateľne takým príjmom alebo úsporami, pri ktorých by bolo možné očakávať zaplatenie všetkých rozsudkom prisudzovaných súm (zaťažujúcich účastníka, o ktorom tu je reč) bez rizika ohrozenia vlastnej výživy, prihliadanie na tento aspekt bez ďalšieho by však z výnimky uvedenej v zákone (z výhody splátok) urobilo pravidlo (ktorý úmysel zákonodarca nepochybne nemal).

Ak potom celková prisúdená suma na tzv. istine s príslušenstvom k času rozhodovania v prvom stupni predstavovala cca 680,61 eur ($585,79 + 9,25\%$ z tejto sumy od 20. mája 2011 do 28. februára 2013, teda za cca 1 a tri štvrté roka = $585,79 + /585,79 : 100 \times 9,25 \times 1,75/ = 585,79 + 94,82$), k tomu bolo treba pripočítať náhradu trov konania 13,14 eur a v čase rozhodovania odvolacieho súdu (na konci júla 2014) bolo namiesto uvažovať s pokračujúcim nárastom príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) za približné obdobie ďalšieho roka a piatich mesiacov (1,42 roka), čiže o ďalších 76,94 eur ($585,79 : 100 \times 9,25 \times 1,42$), muselo to viesť k záveru, že žalovaný mal k času rozhodovania súdu prvého stupňa zaplatiť cca 693,75 eur ($680,61 + 13,14$) a k času rozhodovania odvolacieho súdu cca 770,69 eur ($680,61 + 13,14 + 76,94$).

Obe takéto sumy by žalovaný pri rozložení na požadované 100-eurové mesačné splátky musel zaplatiť za necelých 7, resp. 8 mesiacov. Keďže takúto výhodu získal už napadnutím rozsudku súdu prvého stupňa v časti lehoty plnenia, odkladajúcim nástup právoplatnosti rozsudku (ako celku) až na čas po právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu, rozhodujúceho o odvolaní (ku ktorej právoplatnosti môže v prejednávanej veci s prihliadnutím k okolnostiam tohto prípadu prísť až s odstupom približne pol druhu roka - bezmála 18 mesiacov - potom, čo by sa tak stalo, nebyť odvolania), poskytovanie ďalších výhod by za takejto situácie už bolo postupom nedostatočne chrániacim záujmy účastníčky z rozhodnutia oprávnenej (žalobkyne).

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil, pričom takémuto postupu na prekážku nemohol byť ani nedostatok odôvodnenia rozhodnutia sa súdu prvého stupňa pre zákonnú lehotu (zásadne sa totiž odôvodňuje len odchýlka od pravidla) a rovnako ani súhlas žalobkyne s inak bližšie neuvedenými splátkami (ktoré má možnosť žalovanému poskytnúť sama žalobkyňa napr. tým, že pre prípad dojednaná a riadneho plnenia tzv. splátkového kalendára nepristúpi k exekučnému vymáhaniu pohľadávky).

Výsledkom odvolacieho konania tak bolo zachovanie spôsobu rozhodnutia súdu prvého stupňa (navzdory odvolaniu žalovaného) a teda procesný úspech žalobkyne. Ten bol však pre stotožnenie sa žalobkyne s odvolacím návrhom žalovaného len formálnym a práve v tom bolo treba vidieť dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie žalobkyne žiadnej náhrady trov odvolacieho konania, i ak by jej v tomto konaní trovy vznikli a tieto požadovala (v uvedenej súv. por. primárny právny základ rozhodnutia spôsobom pojatým do druhej vety výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu v ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p., sekundárny potom tiež v ust. § 150 ods. 1 vety prvej rovnakého zákona).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.